

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 852/2021
08.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Беле Димовича и др, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Беле Димовича – адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти К.994/20 од 02.03.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 341/21 од 10.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Беле Димовича – адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти К.994/20 од 02.03.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 341/21 од 10.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сенти К.994/20 од 02.03.2021. године, између осталих, окривљени Бела Димович је оглашен кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 5 (пет) година у коју му се урачунава време проведено у притвору и то почев од 14.10.2019. године па до даље одлуке суда. Од окривљеног Беле Димовича је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела, те је окривљени обавезан да износ од 18.050,00 динара плати у корист буџетских средстава у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом окривљени Бела Димович је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 52.436,37 динара, а на име паушала износ од 10.000,00 динара, а све у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 341/21 од 10.06.2021. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Сенти, браниоца

окривљеног Беле Димовича и браниоца окривљеног АА, па је потврђена пресуда Основног суда у Сенти К.994/20 од 02.03.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Беле Димовича – адвокат Виктор Јухас Ђурић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у вези чланова 90. и 100. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи поднети захтев, те да укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење или да преиначи првостепену и другостепену пресуду у ослобађајућу пресуду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Беле Димовича у поднетом захтеву истиче да се побијана осуђујућа пресуда заснива на незаконито прибављеним доказима и то на записнику о препознавању окривљеног Беле Димовича од стране оштећеног ББ који је сачињен у ПУ Суботица дана 14.10.2019. године под бројем КУ. ../19 и на криминалистичко-техничкој документацији и то фотографијама насталим приликом спровођења доказне радње препознавања лица од стране сведока оштећеног ББ, а које незаконите доказе је суд требало да издвоји из списка предмета. Као разлог незаконитости наведеног записника о препознавању лица, бранилац истиче да доказна радња препознавања лица, о којој је сачињен наведени записник, није обављена на законит начин у складу са одредбама чланова 90. и 100. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер из списка предмета и то записника о препознавању лица МУП РС ДП ПУ у Суботици ОКП КУ. ../19 од 14.10.2019.године произилази да је доказна радња препознавања лица – окривљеног Беле Димовича од стране сведока оштећеног ББ, обављена у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку који је био на снази у време предузимања ове доказне радње („Службени гласник РС“, број 72/11 од 28.09.2011. године који се примењује од 01.10.2013. године) и то пре свега у складу са одредбама чланова 90. и 100. ЗКП, а на чију повреду бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву, а којим одредбама је прописано на који начин се врши радња препознавања лица од стране сведока. Наиме, из наведеног записника јасно произилази да су овој доказној радњи извршеној у просторијама ПУ Суботица присуствовали јавни тужилац, бранилац по службеној дужности окривљеног Беле Димовића – адвокат Бране Крунић и овлашћена службена лица ПУ Суботица, да је пре

самог препознавања, у обављеном разговору са оштећеним ББ, исти описао лице за које постоји основ сумње да је извршило кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ на његову штету дана 20.09.2019. године у Суботици, те да је затим у просторију посебно намењену за ту сврху уведено петоро лица која су поређана одређеним редоследом, а након чега је оштећени ББ са сигурношћу између 85-90% препознао окривљеног Белу Димовича на позицији број 3 као извршиоца предметног кривичног дела, при чему присутна лица нису имала никаквих примедби и наведени записник је потписан од стране јавног тужиоца, браниоца по службеној дужности окривљеног, оштећеног, овлашћеног службеног лица, записничара и пет маркера за препознавање.

Поред тога, неосновано се у захтеву браниоца окривљеног као разлог незаконитости наведеног записника о препознавању лица истиче и да окривљени Бела Димович није добровољно учествовао у препознавању, већ је на то био принуђен, те да окривљеном пре препознавања није од стране овлашћених полицијских службеника и јавног тужиоца саопштено да он као задржано и осумњичено лице има право да узме браниоца по свом избору, већ му је постављен бранилац по службеној дужности који окривљеном том приликом није пружио делотворну одбрану пошто је без икаквих примедби потписао записник о препознавању, а окривљеном је право на изабраног браниоца саопштено тек касније када је он и узео браниоца по свом избору и то адвоката Виктора Јухаса Ђурића који га је бранио од дана 16.10.2019. године када је изјавио жалбу на решење о одређивању притвора окривљеном. Наиме, из списка предмета произилази да је окривљени Бела Димович у време обављања доказне радње препознавања лица имао браниоца по службеној дужности којег је прихватио, а што се види из записника о саслушању окривљеног МУП-а РС ПУ у Суботици ОКП КУ. ../19 од 14.10.2019. године, а које саслушање је започето у 10,58 часова након обављеног препознавања, као и из записника о саслушању окривљеног пред ОЈТ у Суботици сачињеног дана 15.10.2019. године под бројем Кт. ../19, а из којих записника произилази да су окривљеном пре давања исказа саопштена сва његова права из члана 68. став 1. КЗ (права окривљеног) и дата му сва упозорења, те да се окривљени Бела Димович, након позивања да се изјасни о својим правима, између осталог и о томе да ли ће узети браниоца по свом избору, изричито изјаснио да не жели да ангажује браниоца, већ је прихватио браниоца по службеној дужности – адвоката Бранета Крунића у чијем присуству је и дао исказ, а који бранилац је претходно био присутан и приликом обављеног препознавања, при чему окривљени приликом давања свог исказа није истакао да је на било који начин био принуђен да учествује у доказној радњи препознавања лица.

Када су у питању наводи браниоца окривљеног у којима истиче да препознавање није требало ни спроводити из разлога јер је оштећени на свега две секунде видео само изглед уста извршиоца кривичног дела и јер је дао опис да је извршилац имао кацигу на глави и да му није видео очи већ само део лица испод очију, а што је по браниоцу недовољно уочена карактеристика лица, односно и ако је препознавање већ спровођено онда је да би исто било законито требало да оштећеном том приликом буду показана лица слична ономе што је оштећени претходно описао као изглед нападача и то тако што би свих пет лица у линији за препознавање на главама имали нешто налик кациги за мотор и чије се очи и горњи део главе не би

видели, истоветни наводи су били истакнути и у жалби браниоца окривљеног Беле Димовича – адвоката Виктора Јухаса Ђурића изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Сенти К.994/20 од 02.03.2021. године и били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену. Имајући у виду да је Апелациони суд у Новом Саду као другостепени у својој пресуди Кж1 341/21 од 10.06.2021. године ове жалбене наводе оценио неоснованим, прихватајући разлоге првостепеног суда дате на страни 13 првостепене пресуде, а које разлоге Врховни касациони суд прихвата као правилне, то на ове разлоге и упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Осим тога, неосновани су и наводи браниоца окривљеног изнети у захтеву за заштиту законитости да је доказна радња препознавања окривљеног Беле Димовича од стране сведока оштећеног ББ незаконита и из разлога јер оштећени у поднетој кривичној пријави од 21.09.2019. године није пружио никакав опис изгледа лица извршиоца кривичног дела, већ је то учинио тек непосредно пре обављања самог препознавања дана 14.10.2019. године и у свом исказу датом пред ОЈТ у Суботици дана 31.10.2019. године.

Изнети наводи захтева браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер како кривична пријава није доказ у кривичном поступку, већ представља само обавештење надлежном органу о извршеном кривичном делу и како она може бити само повод и основ за покретање кривичног поступка, али сама по себи не служи као доказ чињеница које би биле релевантне за кривични поступак, то је следствено томе за законитост доказне радње препознавања лица потпуно ирелевантан опис нападача дат од стране оштећеног у кривичној пријави.

Дакле, како је, по налажењу Врховног касационог суда, доказна радња препознавања лица – окривљеног Беле Димовича од стране сведока оштећеног ББ обављена на законит начин, то се стога и записник који је сачињен о предузетој радњи препознавања лица сматра законитим доказом и на истоме се може заснивати пресуда, па самим тим није морало бити донето решење о његовом издвајању из списка предмета, тако да се из свих напред наведених разлога као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Имајући у виду да је наведена доказна радња препознавања лица у свему законито обављена, то су следствено томе, по налажењу Врховног касационог суда, неосновани и наводи захтева браниоца окривљеног у делу у којем истиче да незаконит доказ представља криминалистичко-техничка документација и то фотографије које су настале приликом по ставу браниоца незаконито обављене доказне радње препознавања лица - окривљеног Беле Димовича од стране сведока оштећеног ББ.

Наводима браниоца окривљеног којима се као незаконит доказ означава део исказа оштећеног ББ који је дат пред ОЈТ у Суботици на записнику сачињеном дана 31.10.2019. године под бројем Кти. ../19-Кт. ../19, а у којем делу исказа оштећени даје опис једног од извршилаца кривичног дела кога је видео критичном приликом и то опис везан за доњи део браде и карактеристични облик уста, се, по налажењу Врховног

касационог суда, не оспорава законитост исказа оштећеног ББ, већ се заправо само оспорава веродостојност и поузданост исказа оштећеног у овом делу и оцена суда о прихватљивости исказа оштећеног, а у вези са тим и правилност утврђеног чињеничног стања, изношењем сопствене тврдње и оцене браниоца да је овај део исказа оштећеног о изгледу извршиоца кривичног дела дат искључиво на основу његових запажања до којих је дошао приликом препознавања окривљеног Беле Димовича дана 14.10.2019. године који тада на глави није имао кацигу, а не на основу опажања оштећеног приликом самог критичног догађаја у његовој кући, па стога Врховни касациони суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног није ни разматрао. Поред тога, нису разматрани ни наводи браниоца окривљеног којима указује на по њему недовољно образложене и нејасне разлоге које је првостепени суд дао у својој одлуци везано за оцену криминалистичко-техничке документације, обзиром да би ови наводи браниоца окривљеног представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Беле Димовича – адвоката Виктора Јухаса Ђурића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић